

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 24ης Ιανουαρίου 1995 *

Στην υπόθεση T-5/93,

Roger Tremblay, κάτοικος Vernantes (Γαλλία),

François Lucazeau, κάτοικος La Rochelle (Γαλλία),

Harry Kestenberg, κάτοικος Saint-André-les-Vergers (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού και Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγοντες,

υποστηριζόμενοι από το

Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (SELL), σωματείο διεπόμενο από τον γαλλικό κώδικα εργατικού δικαίου, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενο από

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

τον Jean-Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού και Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

παρεμβαίνον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Julian Curral, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, και από τον Géraud de Bergues, εθνικό υπάλληλο αποσπασμένο στην υπηρεσία της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, της 12ης Νοεμβρίου 1992, περί απορρίψεως των αιτήσεων που είχαν υποβάλει οι προσφεύγοντες βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), περί της συμπεριφοράς της Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique,

**ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ** (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, C. P. Briët, Α. Καλογερόπουλο, D. P. M. Barrington και Α. Saggio, δικαστές,

γραμματέας: Η. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 18ης Μαΐου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Μεταξύ 1979 και 1988 η Επιτροπή επελήφθη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), αιτήσεων περί διαπιστώσεως παραβάσεων των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ που προσάπτονταν στη Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (στο εξής: SACEM), η οποία είναι η γαλλική εταιρία διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού στον τομέα της μουσικής. Οι αιτήσεις αυτές υποβλήθηκαν από ενώσεις κατόχων δισκοθηκών, καθώς και από κατ' ιδίαν κατόχους δισκοθηκών, μεταξύ των οποίων οι τρεις προσφεύγοντες στην παρούσα υπόθεση.
- 2 Δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι οι καταγγελίες που κατέθεσαν οι προσφεύγοντες επικεντρώνονταν, ουσιαστικά, επί των εξής αιτιάσεων:
 - οι εταιρίες διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού στον τομέα της μουσικής στα διάφορα κράτη μέλη κατανέμουν μεταξύ τους την αγορά μέσω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως, δυνάμει των οποίων απαγορεύεται στις εταιρίες διαχείρισεως να συμβάλλονται απευθείας με τους χρήστες που είναι εγκατεστημένοι επί του εδάφους άλλου κράτους μέλους·
 - το ποσοστό 8,25 % επί του κύκλου εργασιών, που εισπράττει ως δικαιώματα η SACEM, είναι υπερβολικό σε σχέση με τα ποσοστά που καταβάλλουν οι

δισκοθήκες εντός των άλλων κρατών μελών· αυτό το φερόμενο ως καταχρηστικώς και θάλπον τις διακρίσεις επιβαλλόμενο ποσοστό δεν χρησιμεύει για την ανταμοιβή των αντιπροσωπευόμενων εταιριών διαχειρίσεως, ιδίως των αλλοδαπών εταιριών, αλλά ευνοεί αποκλειστικώς τη SACEM, η οποία αποδίδει στους αντιπροσωπευόμενους της ευτελή ποσά·

— η SACEM αρνείται να επιτρέψει τη χρήση μόνον του ξένου ρεπερτορίου της· κάθε χρήστης οφείλει να αποκτή το σύνολο του ρεπερτορίου της εταιρίας, τόσο γαλλικού όσο και αλλοδαπού.

3 Κατόπιν των καταγγελιών που της υποβλήθηκαν, η Επιτροπή προέβη σε έρευνες, και συγκεκριμένα ζήτησε πληροφορίες κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17.

4 Η σχετική διαδικασία ανεστάλη όταν της υποθέσεως επελήφθη το Δικαστήριο, μεταξύ Δεκεμβρίου 1987 και Αυγούστου 1988, κατόπιν υποβολής αιτήσεων εκδόσεως προδικαστικών αποφάσεων εκ μέρους του cour d'appel d'Aix-en-Provence και του cour d'appel de Poitiers και του tribunal de grande instance de Poitiers, στις οποίες επίδικο ζήτημα καθίστατο, μεταξύ άλλων, όσον αφορά τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης, το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM ποσοστών, η σύναψη συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως μεταξύ εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού και ο εν γένει χαρακτήρας των συναφθεισών μεταξύ της SACEM και των γαλλικών δισκοθηκών συμβάσεων αντιπροσωπεύσεως, οι οποίες καλύπτουν το σύνολο του ρεπερτορίου. Με τις αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 1989, υπόθεση 395/87, Tournier (Συλλογή 1989, σ. 2521, 2580), υπόθεση 110/88, 241/88 και 242/88, Lucazeau κ.λπ. (Συλλογή 1989, σ. 2811, 2834), το Δικαστήριο μεταξύ άλλων έκρινε ότι, αφενός, «το άρθρο 85 της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει κάθε εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ εθνικών εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των κρατών μελών που έχει ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα κάθε εταιρία να αρνείται στους χρήστες που είναι εγκατεστημένοι σε άλλο κράτος μέλος την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριό της» και, αφετέρου, ότι «το άρθρο 86 της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εθνική εταιρία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού κατέχουσα δεσπόζουσα θέση σε σημαντικό τμήμα της κοινής αγοράς επιβάλλει μη δίκαιους όρους συναλλαγής, όταν τα δικαιώματα που επιβάλλει στα καταστήματα δίσκων είναι αισθητώς υψηλότερα από τα επιβαλλόμενα στα άλλα κράτη μέλη, εφόσον η σύγκριση

του ύψους των τιμολογήσεων έγινε επί ομογενούς βάσεως. Δεν συμβαίνει το ίδιο αν η εν λόγω εταιρία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού είναι σε θέση να δικαιολογήσει μια τέτοια απόκλιση βασιζόμενη σε αντικειμενικές και κρίσιμες διαφορές μεταξύ της διαχείρισης των δικαιωμάτων του δημιουργού στο οικείο κράτος μέλος και της διαχείρισης στα άλλα κράτη μέλη».

- 5 Κατόπιν των αποφάσεων αυτών, η Επιτροπή επανέλαβε τις έρευνές της, ιδιαιτέρως όσον αφορά τις διαφορές μεταξύ του ύψους των τιμολογήσεων που χρησιμοποιούν οι διάφορες εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού εντός της Κοινότητας. Προκειμένου να επιτευχθεί μια ομογενής βάση σύγκρισης, προσέφυγε σε πέντε πλασματικές τυπικές κατηγορίες καταστημάτων δίσκων. Εν συνεχεία ζήτησε πληροφορίες, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού 17, από τις εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού στα διάφορα κράτη μέλη, σχετικά με το ύψος των δικαιωμάτων που θα όφειλαν αυτού του είδους τα καταστήματα βάσει των τιμολογήσεών τους, όπως αυτές ίσχυαν πριν και μετά τις αποφάσεις του Δικαστηρίου.
- 6 Τα αποτελέσματα της έρευνας της Επιτροπής περιλήφθησαν σε έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991. Η έκθεση αυτή υπενθυμίζει πρώτα τις λύσεις που έδωσε το Δικαστήριο με τις δύο προαναφερθείσες αποφάσεις του Tournier και Lucazeau κ.λπ. και υπογραμμίζει τις δυσκολίες που παρουσιάζει η σύγκριση δικαιωμάτων εισπραττομένων στα διάφορα κράτη μέλη βάσει των τυπικών κατηγοριών καταστημάτων δίσκων. Η έκθεση εν συνεχεία παρατηρεί ότι, για τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1990 χρόνο, οι τιμολογήσεις της SACEM παρουσίαζαν αισθητή απόκλιση σε σχέση με τα δικαιώματα του δημιουργού που εισέπρατταν οι άλλες εταιρίες διαχειρίσεως, εκτός της ιταλικής εταιρίας. Η έκθεση εκφράζει αμφιβολίες ως προς τις δύο προβαλλόμενες από τη SACEM εξηγήσεις προς δικαιολόγηση της διαφοράς αυτής, ήτοι, αφενός, ότι, κατά γαλλική παράδοση, καταβάλλονται υψηλές αμοιβές για τα δικαιώματα του δημιουργού και, αφετέρου, ότι γίνεται πολύ αυστηρός έλεγχος των εκτελουμένων έργων προκειμένου να καθοριστούν οι δικαιούχοι των αμοιβών αυτών. Από την έκθεση επίσης προκύπτει ότι, για τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1990 χρόνο, τα εισπραττόμενα στη Γαλλία και την Ιταλία δικαιώματα συνέχισαν να είναι αισθητώς ανώτερα εκείνων που ίσχυαν για τα άλλα κράτη μέλη. Η έκθεση τέλος εξετάζει αν η SACEM εφαρμόζει στα γαλλικά καταστήματα δίσκων διαφορετική μεταχείριση, ικανή να υπαχθεί στο άρθρο 86 της Συνθήκης.

- 7 Στις 18 Δεκεμβρίου 1991, οι προσφεύγοντες απέστειλαν στην Επιτροπή επιστολή οχλήσεως δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, καλώντας την να λάβει θέση επί των καταγγελιών τους.
- 8 Στις 20 Ιανουαρίου 1992, η Επιτροπή απέστειλε στο Bureau européen des médias de l'industrie musicale (στο εξής: BEMIM) ανακοίνωση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63). Η Επιτροπή θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες στην παρούσα υπόθεση έλαβαν γνώση του εγγράφου αυτού, είτε ως μέλη του BEMIM είτε μέσω του δικηγόρου τους, ο οποίος ήταν επίσης νομικός σύμβουλος του BEMIM, οπότε η Επιτροπή δεν έκρινε αναγκαίο να τους αποστείλει ατομικές ανακοινώσεις.
- 9 Η Επιτροπή, μεταξύ άλλων, ισχυρίζεται, στο μέρος της επιστολής της της 20ής Ιανουαρίου 1992 που φέρει τον τίτλο «νομική εκτίμηση», ότι, «στο παρόν στάδιό της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM». Στο μέρος της επιστολής της 20ής Ιανουαρίου 1992 που φέρει τον τίτλο «συμπεράσματα» διαλαμβάνονται τα εξής:

«Συμπερασματικώς, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 της Επιτροπής, έχω την τιμή να σας πληροφορήσω δια της παρούσας επιστολής ότι η Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν των αρχών της ειλικυριότητας και της αποκεντρώσεως και λαμβανομένης υπόψη της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, ως εκ του εθνικού κατ' ουσίαν χαρακτήρα των πρακτικών που καταγγέλλετε και του γεγονότος ότι της υποθέσεως έχουν επιληφθεί ήδη διάφορα γαλλικά δικαστήρια, κρίνει ότι τα στοιχεία που περιέχονται στην καταγγελία σας δεν της επιτρέπουν να της επιφυλάξει ευνοϊκή μεταχείριση.

Η Επιτροπή θα διαβιβάσει στις γαλλικές δικαστικές και διοικητικές αρχές, που της υπέβαλαν σχετικό αίτημα, αντίγραφο της εκθέσεως που συντάξααν οι υπηρεσίες της ως προς το ζήτημα της συγκρίσεως των ισχυόντων εντός της Κοινότητας δικαιωμάτων και των διακρίσεων μεταξύ των χρηστών εντός της γαλλικής αγοράς».

- 10 Στις 20 Μαρτίου 1992, ο δικηγόρος των προσφευγόντων υπέβαλε παρατηρήσεις, απαντώντας στην κοινοποίηση της 20ής Ιανουαρίου 1992. Ζήτησε από την Επιτροπή να συνεχίσει την έρευνα και να αποστείλει γνωστοποίηση των αιτιάσεων.
- 11 Με επιστολή του Επιτρόπου επί θεμάτων ανταγωνισμού της 12ης Νοεμβρίου 1992, ανακοινώθηκε στους προσφεύγοντες ότι η καταγγελία τους απορρίφθηκε οριστικά.
- 12 Τα σημεία 1 έως 3 της επιστολής αυτής υπενθυμίζουν την αλληλογραφία που αντάλλαξαν η Επιτροπή και οι προσφεύγοντες και το σημείο 4 διευκρινίζει ότι η επιστολή περιέχει την οριστική απόφαση της Επιτροπής. Το σημείο 5 επισημαίνει ότι η Επιτροπή δεν σκοπεύει να δώσει συνέχεια στις καταγγελίες για τους λόγους που εκτέθηκαν στην από 20 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της.
- 13 Στα σημεία 6 έως 13 της επιστολής της, η Επιτροπή απαντά στα κύρια επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγοντες με τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν σε απάντηση στην προαναφερθείσα ανακοίνωση της 20ής Ιανουαρίου 1992. Αφού επαναλαμβάνει ότι η υπόθεση δεν παρουσιάζει ιδιαίτερη σημασία για τη λειτουργία της κοινής αγοράς και επομένως δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της έρευνας, η Επιτροπή υπενθυμίζει, αναφερόμενη, μεταξύ άλλων, στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 88, στο εξής: Automec II), ότι, σε περίπτωση που μια υπόθεση έχει υποβληθεί στην κρίση εθνικών δικαστηρίων, τότε αυτό μπορεί να δικαιολογήσει τη θέση της υποθέσεως στο αρχείο. Σε απάντηση του επιχειρήματος των προσφευγόντων, ότι η τοποθέτησή της συνιστά μη ενδεδειγμένη προσφυγή στην αρχή της επικουρικότητας, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι δεν τίθεται ζήτημα να εγκαταλειφθεί τελείως η επίλυση των επιδίκων ζητημάτων, αλλ' απλώς θα κριθεί ποιες από τις αρμόδιες εν προκειμένω αρχές είναι οι πλέον ενδεδειγμένες να τα επιλύσουν. Υπενθυμίζει ότι μόνον οι εθνικές αρχές είναι αρμόδιες να επιδικάσουν αποζημιώσεις και τόκους και ότι η ίδια παρέσχε στις αρχές αυτές, με την έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991, τις αναγκαίες πληροφορίες ώστε να μπορέσουν να προβούν στη σύγκριση των τιμολογήσεων των διαφόρων εθνικών εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού. Συναφώς, κρίνει ότι η χρήση της εκθέσεως αυτής ως αποδεικτικού μέσου εκ μέρους των εθνικών δικαστών δεν υπόκειται στον περιορισμό της δικής της υποχρεώσεως τηρήσεως του επαγγελ-

ματικού απορρήτου, εφόσον τα ερωτήματα που απέστειλε στις διάφορες εθνικές εταιρίες διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού είχαν ως αντικείμενο όχι το ύψος των ισχυουσών τιμολογήσεων, οι οποίες από τη φύση τους είναι δημόσιες, αλλά τη σύγκριση του πρακτικού αποτελέσματος της εφαρμογής των τιμολογήσεων αυτών σε πέντε είδη δισκοθηκών. Απαντώντας εν συνεχεία στις επικρίσεις των προσφευγόντων περί μη τοποθετήσεώς της ως προς τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1990 χρόνο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει να εξετάζει αν τυχόν παραβιάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού συνέβησαν στο παρελθόν, εφόσον ο κύριος σκοπός μιας τέτοιας εξετάσεως θα ήταν να επιτρέψει την επιδίκαση αποζημιώσεων και τόκων εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων. Σε απάντηση των επιχειρημάτων περί υπάρξεως συμπράξεως μεταξύ των διαφόρων εθνικών εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού, ισχυρίζεται ότι, μολονότι η ύπαρξη τέτοιας συμπράξεως, για την οποία η ίδια δεν είχε καμία σοβαρή ένδειξη, δεν μπορεί να αποκλειστεί, ωστόσο δεν φαίνεται ότι σε αυτήν μπορούν να αποδοθούν συγκεκριμένες επιπτώσεις επί των τιμολογήσεων, από τις οποίες ορισμένες σημείωσαν πτώση και άλλες άνοδο κατά τον μετά την έκδοση των προαναφερθεισών αποφάσεων Tournier και Lucazeau κ.λπ. χρόνο. Προκειμένου, τέλος, περί των παρατηρήσεων των προσφευγόντων ως προς την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ της SACEM και ορισμένων ενώσεων κατόχων δισκοθηκών, η Επιτροπή κρίνει ότι, αν υποθεθεί ότι υφίστατο τέτοια σύμπραξη, δεν είχε επιπτώσεις εντός του γαλλικού εδάφους.

- 14 Με το σημείο 14 της αποφάσεως, η Επιτροπή πληροφορεί τους προσφεύγοντες ότι η αίτηση που είχαν υποβάλει δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 «απορρίπτεται και παραπέμπεται στα εθνικά δικαστήρια».

Ένδικη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 15 Υπό τις συνθήκες αυτές οι προσφεύγοντες άσκησαν την παρούσα προσφυγή, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Ιανουαρίου 1993.
- 16 Με την από 20 Μαΐου 1993 διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου επετράπη στο Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (SELL) [σωματείο κατόχων ψυχαγωγικών κέντρων] να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων των προσφευγόντων.

- 17 Η έγγραφη διαδικασία εξελήχθη κανονικά και περατώθηκε στις 4 Αυγούστου 1993.
- 18 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) προχώρησε στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κατόπιν αιτήματος του Πρωτοδικείου, η καθής προσκόμισε ορισμένα έγγραφα και απάντησε σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις.
- 19 Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων και τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις του κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 18ης Μαΐου 1994.
- 20 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την από 12 Νοεμβρίου 1992 απόφαση της Επιτροπής·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 21 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.
- 22 Το παρεμβαίνον ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής.

Επί της ουσίας

- 23 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες επικαλούνται κατ' ουσίαν τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αντλείται από παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ, καθόσον η επίδικη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η επίδικη απόφαση βασίζεται επί νομικού σφάλματος και επί αρκετών προφανών σφαλμάτων εκτιμήσεως. Ο τρίτος λόγος αντλείται από την παραβίαση διαφόρων γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως βασίζεται στην κατάχρηση εξουσίας.
- 24 Με τις γραπτές του παρατηρήσεις, το παρεμβαίνον δηλώνει ότι συντάσσεται με όλα τα επιχειρήματα που επικαλούνται οι προσφεύγοντες προς στήριξη της προσφυγής τους.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης*Συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων*

- 25 Οι προσφεύγοντες καταγγέλλουν την έλλειψη αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως καθόσον αυτή απορρίπτει την αιτίαση που αντλείται από την ύπαρξη συνεννοήσεως μεταξύ των εταιριών συλλογικής διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών. Στον βαθμό που η απόφαση απορρίπτει τις άλλες αιτιάσεις που διαλαμβάνονται στις καταγγελίες τους, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι οι προβαλλόμενοι λόγοι είναι αντιφατικοί. Συναφώς, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι η εκτίμηση που διατύπωσε η Επιτροπή με την ανακοίνωσή της βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, της 20ής Ιανουαρίου 1992 (στο εξής: «επιστολή του άρθρου 6»), κατά την οποία, «στο παρόν στάδιό της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM», αντιφάσκει, αφενός, προς την επίδικη απόφαση η οποία, παραπέμπουσα στην εν λόγω επιστολή, αναφέρει ότι η Επιτροπή δεν προτίθεται να λάβει θέση επί των νομικών ζητημάτων που έχουν εγερθεί και, αφετέρου, προς το περιεχόμενο ενός εγγράφου της 17ης Δεκεμβρίου 1992 που απεστάλη στη SACEM και στο οποίο η Επιτροπή προέβαλε ότι «επιθυμεί (...) να αφήσει πλήρη ελευθερία εκτιμήσεως στα

εθνικά δικαστήρια στα οποία παραπέμφθηκε η καταγγελία». Υπάρχει επίσης αντίφαση στο σημείο 9 της επίδικης αποφάσεως μεταξύ, αφενός, του ισχυρισμού της Επιτροπής ότι προέβη σε σύγκριση των τιμολογήσεων που εφαρμόζουν οι διάφορες εταιρίες διαχειρίσεως της Κοινότητας και, αφετέρου, του ισχυρισμού ότι οι απευθυνθείσες στις εταιρίες αυτές αιτήσεις πληροφοριών είχαν ως αντικείμενο όχι το ύψος αυτών καθ'αυτών των τιμολογήσεων, αλλά το πρακτικό αποτέλεσμα της εφαρμογής τους βάσει συγκρίσεως μεταξύ πέντε αντιπροσωπευτικών δισκοθηκών που ελήφθησαν ως πρότυπα.

- 26 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η επίδικη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη ώστε να επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους και στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχό του και, επομένως, πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει συναφώς η νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, υπόθεση T-1/89, Rhône-Poulenc κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-867). Εξάλλου, υπενθυμίζει ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση εφ' όλων των επιχειρημάτων που επικαλούνται οι ενδιαφερόμενοι προς στήριξη της αιτήσεώς τους και ότι αρκεί να εκθέσει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές σκέψεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1984, υποθέσεις 43/82 και 63/82, VBVB και VBBB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 19, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1992, T-44/90, La Cinq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1).
- 27 Η Επιτροπή δεν διακρίνει καμία αντίφαση μεταξύ του λεκτικού της «επιστολής του άρθρου 6» και της αποφάσεως περί οριστικής απορρίψεως των καταγγελιών. Συναφώς, προβάλλει ότι η διαπίστωση που έγινε με την «επιστολή του άρθρου 6» δεν μπορεί να θεωρηθεί ως λήψη θέσεως εκ μέρους της ως προς τον χαρακτηρισμό των επιδικών συμπεριφορών της SACEM και ότι, εν πάση περιπτώσει, η επίδικη απόφαση δεν βασίζεται στην ανυπαρξία παραβάσεως αλλά σε άλλους λόγους.
- 28 Όσον αφορά τη φερόμενη αντίφαση μεταξύ της επίδικης αποφάσεως και άλλων εγγράφων της Επιτροπής, η τελευταία απαντά ότι η ύπαρξη διαφορών μεταξύ της αιτιολογίας μιας αποφάσεως και των ενδεχομένων απόψεων που διατυπώνονται σε άλλες πράξεις δεν θίγουν το κύρος της αποφάσεως σε σχέση με το άρθρο 190 της Συνθήκης, εφόσον διαπιστώνεται ότι οι αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως δεν αντιφάσκουν μεταξύ τους ούτε αντιφάσκουν προς το διατακτικό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

29 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η αιτιολογία μιας βλαπτικής αποφάσεως πρέπει να επιτρέπει, αφενός, στον αποδέκτη της να λάβει γνώση των λόγων που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο, προκειμένου να υπερασπιστεί, αν παραστεί ανάγκη, τα δικαιώματά του και να εξετάσει αν η απόφαση είναι βάσιμη ή όχι, και, αφετέρου, στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο του (αποφάσεις του Πρωτοδικείου La Cinq κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 42, και της 29ης Ιουνίου 1993, T-7/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. Π-669, σκέψη 30). Από αυτή την άποψη, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, κατά την αιτιολόγηση των αποφάσεων τις οποίες λαμβάνει προς εξασφάλιση της τηρήσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, να λαμβάνει θέση εφ' όλων των επιχειρημάτων που επικαλούνται οι ενδιαφερόμενοι προς στήριξη της αιτήσεώς τους και ότι αρκεί να εκθέσει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές σκέψεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 55/69, Cassella κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972, σ. 205, σκέψη 22, 56/69, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972, σ. 211, σκέψη 22, και της 17ης Ιανουαρίου 1984, υποθέσεις 43/82 και 63/82, VBVB και VBBB κατά Επιτροπής, που παρατέθηκε ήδη, σκέψη 22· προαναφερθείσες αποφάσεις του Πρωτοδικείου La Cinq κατά Επιτροπής, σκέψη 41, και Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 31).

30 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η καταγγελία που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες περιείχε, κατ' ουσίαν, τρεις αιτιάσεις. Η πρώτη συνίστατο σε καταγγελία περί της προβαλλόμενης κατανομής της αγοράς — και της εντεύθεν καθολικής στεγανοποιήσεώς της — μέσω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι προβαλλόμενοι με την αιτίαση αυτή περιορισμοί του ανταγωνισμού προκύπτουν από την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ επιχειρήσεων, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, ελλείψει οποιασδήποτε αντίθετης ενδείξεως, η αιτίαση πρέπει να θεωρηθεί ότι στηρίζεται επί παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Η δεύτερη και η τρίτη αιτίαση συνίστατο, αντιστοίχως, στο ότι τα δικαιώματα που εισέπραττε η SACEM ήταν υπερβολικά υψηλά και ενείχαν δυσμενή διάκριση και στην άρνηση της SACEM να επιτρέψει στις γαλλικές δισκοθήκες να χρησιμοποιούν μόνον το ξένο ρεπερτόριό της. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, ελλείψει οποιασδήποτε ενδείξεως ότι οι επίδικες πρακτικές προέκυπταν από κάποια συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική, οι δύο αυτές αιτιάσεις στηρίζονται σε παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης.

31 Στο πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η επίδικη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη, καθόσον απορρίπτει την

πρώτη αιτίαση που αντλείται από την ύπαρξη συνεννοήσεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών, κατά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- 32 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, πρώτον, ότι η από 12 Νοεμβρίου 1992 επιστολή απέρριψε τις καταγγελίες των προσφευγόντων στο σύνολό τους. Στην παράγραφο 14 της επίδικης αποφάσεως αναφέρεται, πράγματι, χωρίς να γίνεται οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ αιτιάσεων αντλούμενων από παράβαση του άρθρου 85 και από παράβαση του άρθρου 86, ότι, «για τους ανωτέρω εκτιθεμένους λόγους, σας πληροφορώ ότι η αίτηση την οποία υποβάλατε προς την Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62 απορρίπτεται και παραπέμπεται στα εθνικά δικαστήρια».
- 33 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1992 στηρίζει την απόρριψη των καταγγελιών επί των λόγων που αναφέρονται στην «επιστολή του άρθρου 6». Η παράγραφος 5 της επίδικης αποφάσεως, πράγματι, ορίζει ότι: «Η Επιτροπή κρίνει, για τους λόγους που εκτίθενται στην από 20 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της, ότι δεν συντρέχουν επαρκείς λόγοι για να δοθεί συνέχεια στην αίτησή σας να διαπιστωθεί η ύπαρξη παραβάσεως. Οι παρατηρήσεις που υποβάλατε εσείς οι ίδιοι και η BEMIM με ημερομηνία 20 Μαρτίου 1992 δεν περιέχουν, πράγματι, νέα πραγματικά ή νομικά στοιχεία ικανά να μεταβάλουν την κρίση και τα συμπεράσματα της Επιτροπής που εκτίθενται στην από 20 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της».
- 34 Το Πρωτοδικείο, επομένως, εκτιμά ότι, για να εξακριβωθεί αν η επίδικη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι λόγοι που αναφέρονται τόσο στην από 12 Νοεμβρίου 1992 επιστολή, όσο και στην «επιστολή του άρθρου 6».
- 35 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι τόσο η «επιστολή του άρθρου 6» της Επιτροπής, όσο και η συνημμένη στην επιστολή αυτή έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991 δεν περιέχουν, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η Επιτροπή εξέτασε την αιτίαση των προσφευγόντων περι

παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, αλλ' αντιθέτως αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή εξέτασε αποκλειστικώς τις αιτιάσεις περί παραβάσεως του άρθρου 86. Στην «επιστολή του άρθρου 6», πράγματι, η Επιτροπή εξηγεί ότι «οι έρευνές της αφορούσαν, ειδικότερα, τη σύγκριση του ύψους των δικαιωμάτων εντός της ΕΟΚ» (παράγραφος I, Ε). Διαπιστώνει ότι, «στο παρόν στάδιό της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM» (παράγραφος II). Στο κεφάλαιο «συμπεράσματα» της «επιστολής της του άρθρου 6», η Επιτροπή σημειώνει ότι σκοπεύει να απορρίψει την καταγγελία «λαμβανομένης υπόψη της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος ως εκ του εθνικού κατ' ουσίαν χαρακτήρα των πρακτικών που καταγγέλλετε και του γεγονότος ότι της υποθέσεως έχουν επιληφθεί ήδη διάφορα γαλλικά δικαστήρια» (παράγραφος III). Ο κατ' ουσίαν εθνικός χαρακτήρας απορρέει, κατά την Επιτροπή, από το γεγονός ότι «οι επιπτώσεις των καταγγελλομένων καταχρήσεων θα γίνουν ουσιαστικά αισθητές επί του εδάφους ενός μόνον κράτους μέλους, και μάλιστα επί ενός μέρους του εδάφους αυτού» (παράγραφος II). Ομοίως, η έκθεση της Επιτροπής, που επισυνάφθηκε στην «επιστολή του άρθρου 6» και τιλοφορείται «Το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης επί του συστήματος τιμολογήσεων που εφαρμόζει η SACEM για τις γαλλικές δισκοθήκες», ουδόλως εξετάζει την αιτίαση περί παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, από τις διάφορες εθνικές εταιρίες διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού.

- 36 Στην από 12 Νοεμβρίου 1992 επιστολή της, η Επιτροπή επαναλαμβάνει, στην παράγραφο 6 της επιστολής, τη διαπίστωση που είχε ήδη κάνει στην «επιστολή της του άρθρου 6», κατά την οποία «το κέντρο βάρους της καταγγελλομένης παραβάσεως τοποθετείται στη Γαλλία, οι επιπτώσεις της στα άλλα κράτη μέλη δεν εμφανίζουν ιδιαίτερη σημασία για τη λειτουργία της κοινής αγοράς και, επομένως, το κοινοτικό συμφέρον δεν απαιτεί να επιληφθεί η Επιτροπή των καταγγελιών αυτών, αλλά επιβάλλει την παραπομπή τους ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και των γαλλικών διοικητικών αρχών». Προς δικαιολόγηση της παραπομπής στα εθνικά δικαστήρια, αναφέρεται στην παράγραφο 7 της αποφάσεως, στις προτάσεις του (ασκούντος καθήκοντα γενικού εισαγγελέα) δικαστή Edward στις προαναφερθείσες υποθέσεις Automec II και Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής και, τέλος, στην απόφαση Automec II. Εν συνεχεία εξετάζει τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλαν οι προσφεύγοντες κατόπιν της κοινοποιήσεως της «επιστολής της του άρθρου 6», για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αυτές δεν αναιρούν τη διαπίστωση της παραγράφου 6 της επίδικης αποφάσεως (παράγραφοι 8 έως 13).

- 37 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η παράγραφος 6 της από 12 Νοεμβρίου 1992 επιστολής, που περιέχει τους βασικούς λόγους της οριστικής απορρίψεως της καταγγελίας, δεν μπορεί λογικά να αφορά την αιτίαση των προσφευγόντων περί

υπάρξεως συμπράξεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών. Πράγματι, μόνον υπό το φως των αιτιάσεων της καταγγελίας που στηρίζονται επί παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης — ιδίως του ότι το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM δικαιωμάτων συνιστά κατάχρηση και δυσμενή διάκριση και της αρνήσεως της SACEM να επιτρέψει πρόσβαση στο ξένο μόνον ρεπερτόριό της — μπορεί να αποδοθεί λογικό νόημα στη διαπίστωση της Επιτροπής ότι το κέντρο βάρους της καταγγελλομένης παραβάσεως τοποθετείται στη Γαλλία.

- 38 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί εν συνεχεία ότι οι μόνες παράγραφοι της επίδικης αποφάσεως που αφορούν την αιτίαση των προσφευγόντων περί παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης είναι οι παράγραφοι 12 και 13, οι οποίες ορίζουν τα εξής:

«12. Όσον αφορά τη σύμπραξη μεταξύ της SACEM και των άλλων ενώσεων δημιουργών της Κοινότητας, την οποία (ο δικηγόρος των προσφευγόντων) καταγγέλλει στη σελίδα 12 της επιστολής (του) της 20.3.1992, η Επιτροπή κρίνει ότι, μολονότι η ύπαρξη της συμπράξεως αυτής, για την οποία δεν προέκυψε καμία σοβαρή ένδειξη, ή έστω μιας εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ όλων αυτών των εταιριών, ιδίως στο πλαίσιο της GESAC, δεν μπορεί να αποκλειστεί, προκύπτει αντιθέτως ότι δεν μπορεί να αποδοθεί σε αυτήν συγκεκριμένη επιρροή επί των τιμολογήσεων, από τις οποίες ορισμένες σημείωσαν πτώση και άλλες άνοδο κατά τον μετά την έκδοση των αποφάσεων του Δικαστηρίου της 13.7.89 χρόνο, και οι οποίες κυρίως συνεχίζουν, όπως υπογραμμίζουν με επιμονή όλοι οι καταγγέλλοντες, να χαρακτηρίζονται από αισθητές αποκλίσεις μεταξύ τους. Ωστόσο, αν προσκομιζόνταν αξιόπιστες αποδείξεις της υπάρξεως και των επιπτώσεων της συμπράξεως αυτής ενώπιόν της, η Επιτροπή θα ήταν απολύτως διατεθειμένη να τις λάβει υπόψη της.

13. Όσον αφορά τη σύμπραξη μεταξύ της SACEM και ορισμένων ενώσεων κατόχων δισκοθηκών, η οποία καταγγέλλεται στη σελίδα 13 της επιστολής (του δικηγόρου των προσφευγόντων) της 20.3.1992, η Επιτροπή θεωρεί ότι αυτή δεν είχε αποτελέσματα εντός του γαλλικού εδάφους υπέρ ορισμένων κατόχων δισκοθηκών και εις βάρος άλλων και ότι, επομένως, λαμβανομένων υπόψη των αρχών της συνεργασίας και της κατανομής καθηκόντων μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών, εναπόκειται στις εθνικές αρχές να αποφανθούν περί αυτής, τόσο μάλλον που, μολονότι αληθεύει ότι η Επιτροπή είναι από

κοινού με τις αρχές αυτές αρμόδια για την εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού, ωστόσο μόνον οι τελευταίες έχουν το δικαίωμα να επιδικάζουν αποζημιώσεις. Εξάλλου, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ενδεχόμενη τοποθέτηση εκ μέρους της ως προς το ζήτημα της συμπράξεως αυτής δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να περιορίσει την ελευθερία εκτιμήσεως των εθνικών δικαστών.»

39 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι παράγραφοι 12 και 13 της επίδικης αποφάσεως περιέχουν την αιτιολογία της απορρίψεως των δύο άλλων αιτιάσεων, τις οποίες οι προσφεύγοντες διατυπώνουν στις παρατηρήσεις τους επί της «επιστολής του άρθρου 6». Οι αιτιάσεις αυτές αφορούσαν την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ, αφενός, των εκπροσωπούμενων στους κόλπους της GESAC εθνικών εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, με σκοπό να καθοριστούν κατά ενιαίο τρόπο τα δικαιώματά τους σε ποσοστό όσο το δυνατόν υψηλότερο, και, αφετέρου, μεταξύ της SACEM και ορισμένων γαλλικών ενώσεων κατόχων δισκοθηκών. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι παράγραφοι 12 και 13 της επίδικης αποφάσεως δεν περιέχουν, πάντως, καμία αιτιολογία της απορρίψεως των καταγγελιών των προσφευγόντων περί στεγανοποιήσεως της αγοράς.

40 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως δεν επιτρέπει στους προσφεύγοντες να λάβουν γνώση των λόγων που δικαιολογούν την απόρριψη των καταγγελιών τους, στον βαθμό που αφορούσαν στεγανοποίηση της αγοράς λόγω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών. Επομένως, ως προς το σημείο αυτό, η Επιτροπή δεν τήρησε την υποχρέωση, που της επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης, να αιτιολογήσει την απόφασή της. Επομένως, το πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως είναι βάσιμο.

41 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι η επίδικη απόφαση είναι αιτιολογημένη κατά τρόπο αντιφατικό στον βαθμό που απορρίπτει τις άλλες αιτιάσεις της καταγγελίας.

42 Συναφώς, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι αντίφαση στην αιτιολογία μιας αποφάσεως συνιστά παράβαση της υποχρεώσεως που απορρέει από το άρθρο 190 της

Συνθήκης, ικανή να θίξει το κύρος της οικείας πράξεως αν αποδειχθεί ότι, εξ αιτίας της αντιφάσεως αυτής, ο αποδέκτης της πράξεως δεν ήταν σε θέση να γνωρίζει τους πραγματικούς λόγους της αποφάσεως, πλήρως ή εν μέρει, και ότι, ως εκ τούτου, το διατακτικό της πράξεως στερείται, πλήρως ή εν μέρει, παντός νομικού ερείσματος (βλ., κυρίως, την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1981, 158/80, Rewe, Συλλογή 1981, σ. 1805, σκέψη 26).

- 43 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, για να εξακριβωθεί αν η επίδικη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι λόγοι που αναφέρονται τόσο στην επιστολή της 12ης Νοεμβρίου 1992, όσο και στην «επιστολή του άρθρου 6».
- 44 Ως προς το ζήτημα αν υπάρχουν αντιφάσεις μεταξύ της αιτιολογίας της «επιστολής του άρθρου 6» και της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως, όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από το κεφάλαιο «συμπεράσματα» της «επιστολής του άρθρου 6» (βλ., πιο πάνω, σκέψη 9) προκύπτει ότι η Επιτροπή προσανατολιζόταν να απορρίψει τις καταγγελίες των οποίων είχε επιληφθεί με μόνο αιτιολογικό ότι δεν υπήρχε επαρκές κοινοτικό συμφέρον και ότι αυτή η έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος προέκυπτε, αφενός, από τον εθνικό κατ' ουσίαν χαρακτήρα των καταγγελλομένων πρακτικών και, αφετέρου, από το γεγονός ότι πολλά γαλλικά δικαστήρια είχαν επιληφθεί ήδη των εν λόγω ζητημάτων. Επομένως, η διαπίστωση της Επιτροπής, στην «επιστολή του άρθρου 6», ότι «στο παρόν στάδιό της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM», δεν συνιστά λόγο στον οποίο βασίστηκε η απόφαση περί απορρίψεως των καταγγελιών.
- 45 Επίσης, από το έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 1992, του οποίου το περιεχόμενο συνοψίζεται πιο πάνω στις σκέψεις 12 έως 14, προκύπτει ότι η οριστική απόφαση περί απορρίψεως των καταγγελιών βασίστηκε επίσης στο μόνο αιτιολογικό ότι δεν υπήρχε επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να συνεχιστεί η εξέταση της υποθέσεως, έλλειψη η οποία προέκυπτε, αφενός, από τον περιορισμένο

χαρακτήρα των αποτελεσμάτων που οι προβαλλόμενες παραβάσεις ήταν ικανές να αναπτύξουν στα άλλα κράτη μέλη και, αφετέρου, από το γεγονός ότι πολλά γαλλικά δικαστήρια, καθώς και το γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού, είχαν επιληφθεί υποθέσεων στις οποίες είχαν εγερθεί τα ίδια ζητήματα με τα εγειρόμενα στις καταγγελίες.

- 46 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι δεν υπάρχει καμία αντίφαση μεταξύ της αιτιολογήσεως της «επιστολής του άρθρου 6» και της αιτιολογήσεως της επίδικης αποφάσεως για να δικαιολογηθεί η απόρριψη των καταγγελιών.
- 47 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από το ότι ο ισχυρισμός που υπάρχει στο σημείο 9 της επίδικης αποφάσεως, ότι δηλαδή η Επιτροπή δεν συνέκρινε το ύψος των καθαυτό τιμολογήσεων, αντιπάσκει προς άλλη δήλωση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή στο ίδιο σημείο, το Πρωτοδικείο εκτιμά, ενόψει της πιο πάνω αναλύσεως, ότι ενδεχόμενη αντίφαση στις σκέψεις που ανέπτυξε η Επιτροπή σχετικά με το ύψος των τιμολογήσεων που εφαρμόζει η SACEM δεν είναι ικανή, εν πάση περιπτώσει, να στερήσει το διατακτικό της επίδικης αποφάσεως, που βασίζεται στη μόνη αιτιολογία της ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος, από το νομικό του έρεισμα. Επομένως, έστω και αν γίνει δεκτό ότι η φερόμενη αντίφαση έχει αποδειχθεί, δεν θίγει το κύρος της επίδικης αποφάσεως.
- 48 Ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 49 Απ' όλα τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που απορρίπτει την αιτίαση των προσφευγόντων περί στεγανοποίησεως της αγοράς, προκύπτουσας από την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ της SACEM και των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των άλλων κρατών μελών, συνεπεία της οποίας οι γαλλικές δισκοθήκες στερούνται την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριο των εταιριών αυτών.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί νομικού σφάλματος και προφανών σφαλμάτων εκτιμήσεως

Συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων

- 50 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η επίδικη απόφαση περιέχει νομικό σφάλμα και προφανή σφάλματα εκτιμήσεως ικανά να επιφέρουν την ακυρότητά της.
- 51 Πρώτον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η Επιτροπή διέπραξε νομικό σφάλμα απορρίπτοντας τις καταγγελίες τους λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος. Συναφώς, προβάλλουν ότι, κατά την προαναφερθείσα απόφαση Automec II, η Επιτροπή δεν δικαιούται να λάβει υπόψη το κοινοτικό συμφέρον που παρουσιάζει η υπόθεση παρά μόνον προς καθορισμό της σειράς προτεραιότητας με την οποία οι υπηρεσίες της Επιτροπής οφείλουν να εξετάσουν την καταγγελία και όχι για να δικαιολογήσουν την απόρριψή της.
- 52 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η Επιτροπή προέβη σε προφανή εσφαλμένη εκτίμηση επικαλούμενη την αρχή της επικουρικότητας για να δικαιολογήσει την παραπομπή των καταγγελιών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, ενώ είχε στη διάθεσή της όλα τα στοιχεία που της επέτρεπαν να χαρακτηρίσει τις διαλαμβανόμενες στις καταγγελίες πρακτικές.
- 53 Τρίτον, οι προσφεύγοντες οι οποίοι, όσον αφορά την κατανομή της αγοράς και τη συνακόλουθη ολική στεγανοποίησή της, θεωρούν ότι η Επιτροπή προέβη σε προφανή εσφαλμένη εκτίμηση ισχυριζόμενη, στο σημείο 6 της επίδικης αποφάσεως, ότι οι προβαλλόμενες παραβάσεις αφορούν κυρίως τη Γαλλία και έχουν περιορισμένα μόνον αποτελέσματα στα άλλα κράτη μέλη, προβάλλουν ότι η Επιτροπή προέβη, εν πάση περιπτώσει, σε προφανή εσφαλμένη εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος της υποθέσεως. Εν προκειμένω, θεωρούν ότι η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα, προβαίνοντας στην εκτίμηση αυτή, να βασιστεί στο γεγονός ότι διάφορα εθνικά δικαστήρια είχαν επιληφθεί νομικών ζητημάτων τα οποία είχαν θέσει με τις καταγγελίες τους. Συναφώς, υπογραμμίζουν ότι, στην υπόθεση Automec II, υπήρχε μια ενιαία εθνική ένδικη διαδικασία μεταξύ των διαδίκων και προβάλλουν ότι, ελλείψει μιας τέτοιας ενιαίας διαδι-

κασίας στην παρούσα υπόθεση, καθώς η Επιτροπή προέβη σε σύγκριση μεταξύ της υποθέσεως Automec II και της παρούσας υποθέσεως. Επιπροσθέτως, και εν πάση περιπτώσει, η παραπομπή στα εθνικά δικαστήρια δεν δικαιολογείται εν προκειμένω διότι τα δικαστήρια αυτά, όπως προκύπτει από διάφορες αποφάσεις τους, δεν είναι σε θέση να διασφαλίσουν την ορθή και ομοίμορφη εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης περί ανταγωνισμού. Οι προσφεύγοντες αμφισβητούν επίσης το γεγονός ότι, στην έκθεση που ετοίμασε για τα εθνικά δικαστήρια, η Επιτροπή, για να συγκρίνει τις τιμολογήσεις που εφαρμόζονται στα διάφορα κράτη μέλη, αναφέρθηκε αποκλειστικά σε πλασματικές δυσκοθήκες.

54 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ερμηνεία της προαναφερθείσας αποφάσεως Automec II στην οποία προβαίνουν οι προσφεύγοντες. Θεωρεί ότι από την απόφαση αυτή προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος.

55 Η Επιτροπή απορρίπτει επίσης το επιχείρημα ότι δεν μπορεί να λάβει υπόψη το γεγονός ότι τα εθνικά δικαστήρια έχουν επιληφθεί μιας υποθέσεως, ως κριτήριο που ασκεί επιρροή στην εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς εξέταση μιας υποθέσεως, παρά μόνον όταν υπάρχει ενιαία εθνική ένδικη διαδικασία μεταξύ των διαδίκων. Ως προς τη φερόμενη ανικανότητα των γαλλικών δικαστηρίων να λύσουν τη διαφορά αυτή, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι δεν διαθέτει καμία αποκλειστική αρμοδιότητα προς εφαρμογή των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης, διατάξεις οι οποίες απονέμουν απευθείας δικαιώματα στους πολίτες τα οποία τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να προστατεύουν. Για την Επιτροπή, ο κίνδυνος διχογνωμιών στην εφαρμογή των άρθρων αυτών της Συνθήκης μεταξύ των νομολογιών των δικαστηρίων είναι συμφυής σ' αυτήν την ευχέρεια των πολιτών να επικαλούνται τις εν λόγω διατάξεις ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Προσθέτει ότι εναπόκειται στα ανώτατα δικαστήρια των κρατών μελών να διασφαλίζουν την ενότητα και τη συνοχή της σχετικής με τις εν λόγω διατάξεις νομολογίας υποβάλλοντας, εν ανάγκη, προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ.

56 Κατά το μέτρο που οι προσφεύγοντες αμφισβητούν το βάσιμο της μεθόδου η οποία επελέγη προς σύγκριση των τιμολογήσεων, η Επιτροπή αντιτάσσει ότι αιτιολόγησε εκτενώς αυτή την επιλογή μεθόδου στην έκθεσή της, ότι το Δικα-

στήριο την αποδέχθηκε σιωπηρώς με τις προαναφερθείσες αποφάσεις Tournier και Lucazeau κ.λπ. και ότι οι ίδιοι οι προσφεύγοντες δέχθηκαν ότι η έκθεση οδηγούσε στην αναγνώριση των προβαλλομένων παραβάσεων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 57 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, περί ελλείψεως αιτιολογίας, αποκάλυψε ότι η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που απορρίπτει την αιτίαση των προσφευγόντων περί στεγανοποίησης της αγοράς. Επομένως, το σκέλος του παρόντος λόγου, που αντλείται από προφανή εσφαλμένη εκτίμηση στην οποία προέβη η Επιτροπή κατά την αποτίμηση των αποτελεσμάτων της φερομένης στεγανοποίησης της αγοράς, δεν ασκεί καμία επίδραση.
- 58 Από τα προαναφερόμενα προκύπτει επίσης ότι ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστεί μόνο σε σχέση με τις αιτιάσεις που αντλούνται, κατά τις καταγγελίες, από την παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης, ήτοι ότι το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM δικαιωμάτων είναι υπερβολικό και συνιστά δυσμενή διάκριση και ότι η SACEM αρνείται να επιτρέψει στις γαλλικές δισκοθήκες να χρησιμοποιούν μόνον το ξένο ρεπερτόριό της.
- 59 Πρέπει να υπενθυμιστεί, εκ προοιμίου, ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι τα άρθρα 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης παράγουν άμεσα αποτελέσματα στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών και απονέμουν απευθείας στους ιδιώτες δικαιώματα που οφείλουν να προστατεύουν τα εθνικά δικαστήρια (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Ιανουαρίου 1974, υπόθεση 127/73, BRT, Συλλογή τόμος 1974, σ. 35, σκέψη 16· της 10ης Ιουλίου 1980, 37/79, Lauder, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 603, σκέψη 13· της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89, Δηλιμίτης, Συλλογή 1991, σ. I-935, σκέψη 45· προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου Tetra Pak κατά Επιτροπής, σκέψη 42). Εν όψει του γεγονότος ότι την αρμοδιότητα αυτή την έχουν από κοινού η Επιτροπή και τα εθνικά δικαστήρια και εν όψει της εντεύθεν προστασίας των ιδιωτών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, έχει κριθεί, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν παρέχει στον υποβάλλοντα δυνάμει του εν λόγω άρθρου αίτηση δικαίωμα να αξιώσει από την Επιτροπή την έκδοση αποφάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ, ως προς το αν υφίσταται ή όχι παράβαση του αρ-

θρου 85 και/ή 86 της Συνθήκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1979, υπόθεση 125/78, GEMA κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979, σ. 539, σκέψη 17· προαναφερθείσες αποφάσεις Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 98, και Automec II, σκέψεις 75 και 76). Το πράγμα έχει άλλως μόνον σε περίπτωση που το αντικείμενο της καταγγελίας εμπύπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής, όπως η ανάκληση εξαιρέσεως χορηγηθείσας δύναμει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης (προαναφερθείσες αποφάσεις Automec II, σκέψη 75, και Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 99).

60 Ως προς το πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι η Επιτροπή διέπραξε νομικό σφάλμα απορρίπτοντας την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, με την προαναφερθείσα απόφαση Automec II, το Πρωτοδικείο διευκρίνισε ότι η Επιτροπή δικαιούται να ορίζει διαφόρους βαθμούς προτεραιότητας κατά την εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται και ότι είναι νόμιμη η αναφορά στο κοινοτικό συμφέρον που παρουσιάζει μια υπόθεση, ως κριτήριο προτεραιότητας (σκέψεις 83 έως 85). Προκύπτει επίσης από την ίδια απόφαση, με την οποία το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ιδίως επί της νομιμότητας μιας αποφάσεως περί θέσεως της καταγγελίας στο αρχείο, ότι η Επιτροπή μπορεί να απορρίψει καταγγελία λόγω του ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να προχωρήσει η εξέταση της υποθέσεως. Επομένως, αυτό το σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

61 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, που αντλείται από το ότι η Επιτροπή προέβη σε προφανή εσφαλμένη εκτίμηση επικαλούμενη την αρχή της επικουρικότητας για να δικαιολογήσει την παραπομπή της καταγγελίας στα εθνικά δικαστήρια, το Πρωτοδικείο δέχεται ότι από τα σημεία 6 έως 8 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή στήριξε την απόρριψη των καταγγελιών των προσφευγόντων όχι στην αρχή της επικουρικότητας, αλλά στον μοναδικό λόγο της ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες προσπαθούν, με το παρόν σκέλος του λόγου ακυρώσεως, να αποδείξουν ότι η επίδικη απόφαση είναι παράνομη επειδή η Επιτροπή, υπό τις εν προκειμένω περιστάσεις, αντί να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, έπρεπε να λάβει απόφαση διαπιστώνουσα ότι οι τιμολογιακές πρακτικές της SACEM συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης. Όμως, από πάγια νομολογία, που παρατέθηκε πιο πάνω στη σκέψη 59, προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν το δικαίωμα να ζητήσουν τη λήψη τέτοιας αποφάσεως από την Επιτροπή, έστω και αν η τελευταία ήταν πεπεισμένη ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης. Ως εκ τούτου, αυτό το σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

- 62 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στο φερόμενο σφάλμα της Επιτροπής κατά την εκτίμηση του οικείου κοινοτικού συμφέροντος, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Πρωτοδικείο, με την προαναφερθείσα απόφαση *Automec II*, διευκρίνισε ότι, προκειμένου να κρίνει αν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της εξετάσεως μιας υποθέσεως, η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη της τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υποθέσεως και, ιδίως, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που περιέχονται στην ενώπιόν της υποβληθείσα καταγγελία. Καθήκον της είναι, ιδίως, να σταθμίσει τη σημασία της καταγγελλομένης παραβάσεως για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα να αποδειχθεί η τέλεσή της και την έκταση των μέτρων που απαιτούνται για να εκπληρώσει, υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 85 και 86 (σκέψη 86). Το γεγονός ότι ένα εθνικό δικαστήριο ή μια εθνική αρχή αρμόδια για τον ανταγωνισμό έχει ήδη επιληφθεί του ζητήματος αν μια σύμπραξη ή πρακτική είναι σύμφωνη με τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης είναι ένα στοιχείο που μπορεί να ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή για την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος της υποθέσεως. Αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες, η ευχέρεια να ληφθεί υπόψη το ότι τα εθνικά δικαστήρια έχουν επιληφθεί της υποθέσεως, ως κριτήριο που ασκεί επιρροή για την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος προς συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως, δεν περιορίζεται μόνο στην περίπτωση κατά την οποία υπάρχει ενιαία εθνική ένδικη διαδικασία μεταξύ του υποβαλόντος την καταγγελία και του καταγγελλομένου.
- 63 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η Επιτροπή, με τα σημεία 6 έως 8 της επίδικης αποφάσεως, στήριξε την εκτίμησή της περί ανυπαρξίας επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος, αφενός, στον περιορισμένο χαρακτήρα των αποτελεσμάτων που οι προβαλλόμενες παραβάσεις ήταν ικανές να αναπτύξουν στα άλλα κράτη μέλη πλην της Γαλλίας και, αφετέρου, στο γεγονός ότι πολλά εθνικά δικαστήρια, καθώς και το γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού, είχαν επιληφθεί υποθέσεων στις οποίες ανέκυπταν τα ίδια ζητήματα με αυτά των καταγγελιών.
- 64 Δεδομένου ότι διαπιστώνεται ότι, αφενός, οι προσφεύγοντες δεν αμφισβητούν το κατ' ουσίαν εσωτερικό αποτέλεσμα των διαλαμβανομένων στις καταγγελίες τους πρακτικών ότι συνιστούν παραβάσεις του άρθρου 86 της Συνθήκης και, αφετέρου, διάφορα γαλλικά δικαστήρια, στις διαφορές στις ένδικες υποθέσεις μεταξύ της SACEM και των προσφευγόντων, καθώς και το γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού, έχουν ήδη επιληφθεί του ζητήματος της συμφωνίας των ίδιων πρακτικών προς τις διατάξεις περί ανταγωνισμού της Συνθήκης, πρέπει να εξα-

κριβωθεί αν, εν προκειμένω, η Επιτροπή, εν όψει των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών, υπέπεσε σε προφανές σφάλμα εκτιμήσεως ως προς το κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της έρευνας της υποθέσεως.

- 65 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, όταν τα αποτελέσματα των διαλαμβανομένων σε μια καταγγελία παραβάσεων γίνονται ουσιαδώς αισθητά επί του εδάφους ενός μόνον κράτους μέλους και όταν δικαστήρια και αρμόδιες εθνικές αρχές αυτού του κράτους μέλους έχουν επιληφθεί της υποθέσεως, επί διαφορών μεταξύ του καταγγέλλοντος και του καθού η καταγγελία προσώπου, η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει την καταγγελία λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος προς συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος μπορούν να προστατευθούν κατά ικανοποιητικό τρόπο, ιδίως από τα εθνικά δικαστήρια (απόφαση *Automec II*, σκέψεις 89 έως 96).
- 66 Ωστόσο, οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι η παραπομπή στα εθνικά δικαστήρια ήταν αδικαιολόγητη, εν προκειμένω, επειδή τα γαλλικά δικαστήρια, αν ληφθεί υπόψη η περιπλοκότητα της υποθέσεως, δεν ήταν σε θέση να διασφαλίσουν την ορθή και ομοιόμορφη εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης περί ανταγωνισμού.
- 67 Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει, πρώτον, ότι το ενδεχόμενο να συναντήσει δυσκολίες το εθνικό δικαστήριο κατά την ερμηνεία των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης δεν αποτελεί, εν όψει της δυνατότητας που παρέχει το άρθρο 177 της Συνθήκης, στοιχείο που η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη της για να εκτιμήσει το κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της εξετάσεως μιας υποθέσεως. Πρέπει να προστεθεί ότι η διάταξη αυτή της Συνθήκης αποβλέπει κυρίως στην εξασφάλιση της ομοιόμορφης εφαρμογής των διατάξεων της Συνθήκης προβλέποντας ότι τα εθνικά δικαστήρια, των οποίων οι αποφάσεις δεν υπόκεινται πλέον σε ένδικο μέσο εσωτερικού δικαίου, οφείλουν να υποβάλουν προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όταν ενώπιόν τους εγείρεται ζήτημα σχετικό προς την ερμηνεία των διατάξεων της Συνθήκης.
- 68 Το Πρωτοδικείο κρίνει, εξάλλου, ότι τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προστατεύονται επαρκώς ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου αν το δικαστήριο αυτό δεν ήταν λογικώς δυνατόν, λαμβανομένης

υπόψη της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, να συγκεντρώσει τα απαραίτητα πραγματικά στοιχεία για να εξακριβώσει αν οι διαλαμβανόμενες στην καταγγελία πρακτικές συνιστούν παράβαση των άρθρων 85 και/ή 86 της Συνθήκης.

- 69 Στην παρούσα περίπτωση, προκειμένου περί της αιτιάσεως ότι το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM δικαιωμάτων έχει καταχρηστικό χαρακτήρα, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή ζήτησε πληροφορίες από τις εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17, και ότι, κατόπιν της έρευνας αυτής, συνέταξε έκθεση, με ημερομηνία 7 Νοεμβρίου 1991, στην οποία προέβη σε σύγκριση, επί ομογενούς βάσεως, του ύψους των δικαιωμάτων που εισπράττουν οι εν λόγω εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού. Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι οι μόνες κατ' ιδίαν ενδείξεις περί των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των κρατών μελών που χρησιμοποιήθηκαν στην έκθεση, κυρίως του ύψους των δικαιωμάτων που εισπράττουν οι εταιρίες αυτές, είναι πληροφορίες αναγόμενες στον δημόσιο τομέα. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει ότι η κοινοποίηση της εκθέσεως αυτής στα εθνικά δικαστήρια και η εκ μέρους των δικαστηρίων αυτών χρήση της προσκρούει στους σχετικούς με τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και το επαγγελματικό απόρρητο περιορισμούς.
- 70 Το Πρωτοδικείο κρίνει, εν όψει του διατακτικού των προαναφερθεισών αποφάσεων *Tougnier* και *Lucazeau* κ.λπ., ότι τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρει η έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991, η οποία περιέχει ακριβώς σύγκριση, επί ομογενούς βάσεως, του ύψους των δικαιωμάτων που εισπράττουν οι εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού στα διάφορα κράτη μέλη, πρέπει να καθιστούν δυνατό στα γαλλικά δικαστήρια να εξακριβώσουν αν το ύψος των δικαιωμάτων που εισπράττει η SACEM είναι τέτοιο ώστε να συνιστά κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 71 Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να βρει, στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξαν οι προσφεύγοντες, στοιχεία ικανά να δημιουργήσουν αμφιβολία ως προς το βάσιμο της μεθόδου που επέλεξε η Επιτροπή προς σύγκριση των τιμολογήσεων. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι οι προσφεύγοντες προβάλλουν, στη

σελίδα 8 του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου, ότι «η έκθεση (της 7ης Νοεμβρίου 1991) συνιστά κεφαλαιώδες στοιχείο του φακέλου διότι αποδεικνύει, χωρίς καμία αμφιβολία, την κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως για την οποία κατέστη ένοχη και εξακολουθεί να ενέχεται η SACEM».

- 72 Όσο για την αιτίαση ότι η είσπραξη δικαιωμάτων αυτού του ύψους συνιστά δυσμενή διάκριση, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή εξέτασε επίσης, στην από 7 Νοεμβρίου 1991 έκθεσή της, τα σχετικά προς την αιτίαση αυτή περιστατικά, καταλείποντας στα εθνικά δικαστήρια τη μέριμνα του χαρακτηρισμού των πραγματικών αυτών στοιχείων.
- 73 Τέλος, ως προς την αιτίαση ότι η SACEM αρνήθηκε να επιτρέψει στις γαλλικές δικαστικές να χρησιμοποιούν μόνον το ξένο ρεπερτόριό της, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση την αρμοδιότητα των γαλλικών δικαστηρίων προς συγκέντρωση των απαραίτητων πραγματικών στοιχείων προς εξακριβωση του αν η πρακτική αυτή της SACEM — γαλλικής εταιρίας που έχει την έδρα της στη Γαλλία — συνιστά παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 74 Το Πρωτοδικείο κρίνει, εν όψει των προεκτεθέντων, ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι τα δικαιώματά τους δεν μπορούν να προστατευθούν κατά ικανοποιητικό τρόπο από τα γαλλικά δικαστήρια. Επομένως, υπό τις παρούσες περιστάσεις, νομίμως απορρίφθηκαν οι καταγγελίες των προσφευγόντων λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος βάσει των διαπιστώσεων ότι το κέντρο βάρους των καταγγελλομένων παραβάσεων ευρίσκεται στη Γαλλία και ότι της υποθέσεως είχαν επιληφθεί διάφορα γαλλικά δικαστήρια. Επομένως, χωρίς να απαιτείται εν προκειμένω να εξετασθεί αν το γεγονός ότι το γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού έχει επιληφθεί της υποθέσεως θα αποτελούσε, καθαυτό, στοιχείο ικανό να δικαιολογήσει την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της καταγγελίας, το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προφανές σφάλμα εκτιμήσεως του εν λόγω κοινοτικού συμφέροντος, είναι επίσης αβάσιμο.
- 75 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η εξέταση της επίδικης αποφάσεως από το Πρωτοδικείο δεν αποκάλυψε ούτε νομικό σφάλμα ούτε προφανή σφάλματα εκτιμήσεως. Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από την παραβίαση διαφόρων γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου

- 76 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν ότι η Επιτροπή, παραπέμποντας την υπόθεση ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων μετά από δεκατέσσερα έτη έρευνας χωρίς ποτέ να επικαλεστεί το ζήτημα της ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος, προσέβαλε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Συναφώς, προβάλλουν ότι η Επιτροπή, ενεργώντας όπως ενήργησε, δημιούργησε έναντι των προσφευγόντων θεμιτή προσδοκία ότι θα επέλυε η ίδια τα νομικά ζητήματα που είχαν θέσει με τις καταγγελίες τους.
- 77 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν επίσης ότι η επίδικη απόφαση προσβάλλει την αρχή της προστασίας της ασφαλείας δικαίου καθόσον, αφήνοντας να διατηρείται μια διστάμενη εθνική νομολογία, εμπεριέχει την απειλή κοινωνικής αταξίας τόσο σε νομοθετικό επίπεδο, όσο και στο επίπεδο των συμφερόντων των πολιτών. Επίσης, αρνούμενη υπό τις περιστάσεις αυτές να αποφασίσει ως προς την ύπαρξη παραβάσεως, η Επιτροπή παρέβλεψε την ανάγκη ομοιόμορφης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου και παρέβη το καθήκον ειλικρινούς συνεργασίας με τα εθνικά δικαστήρια. Προσθέτουν ότι η Επιτροπή δεν τήρησε επίσης την αρχή της χρηστής διοικήσεως, όπως ορίστηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82, 140/82, 105/82, 108/82 και 110/82, IAZ κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 3369), επειδή δεν εξετάσε αρκετά έγγραφα που προσκόμισαν οι αντίδικοι καθόλα αυτά τα έτη της έρευνας.
- 78 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, εκτός από τους τομείς όπου η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα, οι κανονισμοί 17 και 99/63 δεν παρέχουν στους υποβάλλοντες καταγγελία το δικαίωμα να επιτύχουν απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ως προς την ύπαρξη ή όχι παραβάσεως του άρθρου 85 και/ή του άρθρου 86 της Συνθήκης (προαναφερθείσα απόφαση GEMA κατά Επιτροπής, σκέψη 17· προαναφερθείσα απόφαση Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 98· προαναφερθείσα απόφαση Automec II, σκέψεις 75 και 76).

79 Όσον αφορά τη φερομένη παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι οι προσφεύγοντες όφειλαν να γνωρίζουν, κατά τη στιγμή υποβολής της καταγγελίας τους, ότι δεν είχαν κανένα δικαίωμα να επιτύχουν την έκδοση αποφάσεως της Επιτροπής αναγνωρίζοντας ότι οι πρακτικές της SACEM τις οποίες κατήγγειλαν συνιστούσαν παράβαση των άρθρων 85 και/ή 86 της Συνθήκης. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η Επιτροπή, κατά τη διοικητική διαδικασία, τους έκανε να πιστεύσουν ότι θα εξέδιδε μια τέτοια απόφαση. Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η μεγάλη διάρκεια της έρευνας δεν είναι ικανή, αυτή καθαυτή, να δημιουργήσει μια τέτοια εμπιστοσύνη.

80 Ως εκ τούτου, το επιχείρημα που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης πρέπει να απορριφθεί.

81 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από το γεγονός ότι η Επιτροπή, ενόψει των διχογνωμιών στην εθνική νομολογία ως προς την εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 στις πρακτικές της SACEM, παραβίασε την αρχή της προστασίας της ασφαλείας δικαίου και παρέβη το καθήκον της προς ειλικρινή συνεργασία με τα εθνικά δικαστήρια αρνούμενη την έκδοση αποφάσεως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η επιχειρηματολογία αυτή ισοδυναμεί με επιβολή στην Επιτροπή της υποχρεώσεως να εκδώσει, ακόμη και σε τομείς όπου δεν έχει αποκλειστική αρμοδιότητα, απόφαση ως προς την ύπαρξη φερομένων παραβάσεων για να διασφαλίσει την ενότητα των εθνικών νομολογιών στην εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου περί ανταγωνισμού. Το επιχείρημα όμως αυτό είναι όχι μόνον αντίθετο προς την πάγια νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 78, κατά την οποία η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εκδώσει απόφαση ως προς την ύπαρξη ή όχι παραβάσεων που διαλαμβάνονται σε καταγγελία, αλλά βασίζεται επίσης σε εσφαλμένη αντίληψη της κατανομής των εξουσιών μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών δικαστηρίων. Πράγματι, εναπόκειται πρωτίστως στα εθνικά δικαστήρια, τα οποία μπορούν, προς τούτο, να υποβάλλουν στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης, να διασφαλίζουν την ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου.

82 Ως εκ τούτου, το επιχείρημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί.

83 Όσον αφορά τη φερόμενη παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το επιχείρημα αυτό, όπως διατυπώθηκε από τους προ-

σφεύγοντες, δεν επιτρέπει στο Πρωτοδικείο να προσδιορίσει με αρκετή ακρίβεια τη φύση και το αντικείμενο της αιτιάσεως που οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή. Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να εξακριβώσει τα έγγραφα τα οποία η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη ή τους λόγους για τους οποίους η παράλειψη αυτή συνιστά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως. Επομένως, και το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

- 84 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος που αντλείται από την παραβίαση των διαφόρων γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 85 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η Επιτροπή, με τον τρόπο κατά τον οποίο ασχολήθηκε με τις καταγγελίες τους, ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας. Ως προς τη διαδικασία, προσάπτουν στην Επιτροπή τη μεγάλη διάρκεια της έρευνας και την ανεπάρκεια της διενεργηθείσας έρευνας. Θεωρούν ότι η Επιτροπή σκοπίμως καθυστέρησε τη λήψη αποφάσεως ώστε να συντηρήσει την αβεβαιότητα ως προς τον ανταγωνιστικό χαρακτήρα των πρακτικών της SACEM. Οι προσφεύγοντες προβάλλουν επίσης ότι η Επιτροπή διέθετε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία για να χαρακτηρίσει τις πρακτικές της SACEM βάσει των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, αλλά, κατόπιν πολιτικών πιέσεων, αποφάσισε να μην το πράξει. Προς απόδειξη της υπάρξεως τέτοιων πιέσεων, οι προσφεύγοντες επισύρουν την προσοχή του Πρωτοδικείου επί ορισμένων δηλώσεων ενός υπαλλήλου της Γενικής Διεύθυνσεως «εσωτερική αγορά» (ΓΔ ΙΙΙ), καθώς και ενός εκπροσώπου της SACEM κατά τη συνδιάσκεψη για τα δικαιώματα του δημιουργού που έγινε στη Μαδρίτη στις 16 και 17 Μαρτίου 1992.

- 86 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, ισχυρισμός περί καταχρήσεως εξουσίας δεν μπορεί να ληφθεί

υπόψη παρά μόνον αν ο προσφεύγων προβάλλει αντικειμενικές, κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις, ικανές να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξή της. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες ανέπτυξαν μόνον αδύσους ισχυρισμούς και δεν προέβαλαν κανένα συγκεκριμένο περιστατικό που θα επέτρεπε να συναχθεί ότι ο σκοπός τον οποίο επεδίωκε πραγματικά η Επιτροπή, απορρίπτοντας τις καταγγελίες, ήταν να αποφευχθεί η εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού στη SACEM. Επιπλέον, η αιτίαση που προσάπτεται στην Επιτροπή ουδόλως ανταποκρίνεται στη συμπεριφορά της καθόλη τη διάρκεια της έρευνάς της και στη λήψη θέσεων επ' ευκαιρία των διαφόρων υποθέσεων εκδόσεως προδικαστικών αποφάσεων που παρατέθηκαν προηγουμένως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 87 Υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, μια απόφαση εκδίδεται κατά κατάχρηση εξουσίας όταν από αντικειμενικές, κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις προκύπτει ότι εκδόθηκε προς επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που επικαλείται (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1984, 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 2447, σκέψη 30, της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-331/88, Fedesa κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 24· απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Φεβρουαρίου 1994, T-109/92, Lactuz Bassois κατά Δικαστηρίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-105, σκέψη 52).
- 88 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες δεν είναι ικανά να στηρίξουν το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας.
- 89 Όσον αφορά ειδικότερα τη διάρκεια της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι από το σημείο 1 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι οι καταγγελίες των προσφευγόντων δεν είχαν κατατεθεί πριν από το 1986. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι οι καταγγελίες αυτές έθεταν νέα ζητήματα κοινοτικού δικαίου και η Επιτροπή διέκοψε την έρευνά της αναμένοντας την έκδοση, στις 13 Ιουλίου 1989, των αποφάσεων Toupiet και Lucazeau κ.λπ., μετά την υποβολή προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο τον Δεκέμβριο του 1987 και τον

Αύγουστο του 1988. Κατόπιν της εκδόσεως των αποφάσεων αυτών, η Επιτροπή προσπάθησε να ανεύρει ομογενή βάση συγκρίσεως στον τομέα των τιμολογήσεων και, προς τούτο, ζήτησε πληροφορίες από τις διάφορες εταιρίες δημιουργών. Εν συνεχεία, κατάρτισε την έκθεσή της, της 7ης Νοεμβρίου 1991, απέστειλε την «επιστολή του άρθρου 6» στις 20 Ιανουαρίου 1992 και εξέδωσε την επίδικη απόφαση στις 12 Νοεμβρίου 1992.

90 Αν ληφθεί υπόψη ότι τα νομικά ζητήματα που τέθηκαν με τις καταγγελίες ήταν νέα, καθώς και η συνάφειά τους με τα προδικαστικά ερωτήματα που υποβλήθηκαν στις προαναφερθείσες υποθέσεις *Toumier* και *Lucazeau* κ.λπ., το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι διέκοψε την έρευνά της για τις καταγγελίες εν αναμονή των αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις αυτές. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το χρονικό διάστημα που παρήλθε, αφενός, μεταξύ της εκδόσεως των αποφάσεων αυτών του Δικαστηρίου στις 13 Ιουλίου 1989 και, αφετέρου, της καταρτίσεως της εκθέσεως στις 7 Νοεμβρίου 1991 και της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως στις 12 Νοεμβρίου 1992, ουδαμώς μπορεί να δικαιολογήσει το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή σκοπίμως καθυστέρησε την εξέταση των καταγγελιών με σκοπό να συντηρήσει την αβεβαιότητα ως προς τον φερόμενο αντιανταγωνιστικό χαρακτήρα της συμπεριφοράς της SACEM. Συναφώς, επιβάλλεται να προστεθεί ότι η έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991 καταρτίστηκε ακριβώς από την Επιτροπή για να παράσχει τη δυνατότητα στα εθνικά δικαστήρια να εκτιμήσουν τη συμφωνία των τιμολογιακών πρακτικών της SACEM προς το άρθρο 86 της Συνθήκης.

91 Οι προσφεύγοντες προσπαθούν, επιπλέον, προς απόδειξη υπάρξεως καταχρήσεως εξουσίας, να αντλήσουν επιχειρήματα από τον φερόμενο ανεπαρκή χαρακτήρα των ληφθέντων μέτρων έρευνας. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, ωστόσο, ότι το επιχειρήμα αυτό αντιφάσκει προς άλλο επιχειρήμα των προσφευγόντων, κατά το οποίο η Επιτροπή διέθετε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία — πράγμα που κατ' ανάγκη συνεπάγεται ότι τα πρόσθετα μέτρα έρευνας δεν επιβάλλονταν πλέον — για να χαρακτηρίσει τις πρακτικές της SACEM βάσει των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, αλλά δεν προέβη σ' αυτόν τον χαρακτηρισμό απλώς και μόνον λόγω πολιτικών πιέσεων. Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή, όταν επιλαμβάνεται καταγγελίας βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, δεν υποχρεούται να διενεργήσει πλήρη έρευνα σε όλες τις περιπτώσεις ούτε να εκδώσει απόφαση σχετικά με

την ύπαρξη της προβαλλομένης παραβάσεως (προαναφερθείσα απόφαση *Automec II*, σκέψεις 75 έως 85).

- 92 Τέλος, οι προσφεύγοντες, προς στήριξη του επιχειρήματός τους ότι η απόφαση είναι αποτέλεσμα πολιτικών πιέσεων που ασκήθηκαν επί της Επιτροπής, επισύρουν την προσοχή του Πρωτοδικείου επί ορισμένων αποσπασμάτων των πρακτικών της συνδιασκέψεως για τα δικαιώματα του δημιουργού που έγινε στη Μαδρίτη στις 16 και 17 Μαρτίου 1992 (παράρτημα 21 του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου). Τα αποσπάσματα αυτά αφορούν, ειδικότερα, σχόλιο ενός υπαλλήλου της Επιτροπής που υπηρετεί στη Γενική Διεύθυνση «εσωτερική αγορά» επί της «επιστολής του άρθρου 6» και τις παρατηρήσεις ενός εκπροσώπου της SACEM για την πολιτική της Γενικής Διευθύνσεως «εσωτερική αγορά» στον τομέα των δικαιωμάτων του δημιουργού. Το Πρωτοδικείο δεν βρίσκει στα αποσπάσματα αυτά τις αναγκαίες ενδείξεις που επιτρέπουν να συναχθεί η ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας.

- 93 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην κατάχρηση εξουσίας πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 94 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα και η Επιτροπή ηττήθηκαν μερικώς, η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα δικά της έξοδα και να καταδικαστεί στο ήμισυ των δικαστικών εξόδων των προσφευγόντων. Όσον αφορά το παρεμβαίνον, πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, της 12ης Νοεμβρίου 1992, καθόσον αυτή απορρίπτει την αιτίαση των προσφευγόντων περί στεγανοποίησης της αγοράς απορρέουσας από φερόμενη σύμπραξη μεταξύ της Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique και των εταιριών διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού των άλλων κρατών μελών.**

- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.**

- 3) Η Επιτροπή φέρει τα δικά της έξοδα, καθώς και το ήμισυ των δικαστικών εξόδων των προσφευγόντων. Οι προσφεύγοντες φέρουν το έτερον ήμισυ των εξόδων τους. Το παρεμβαίνον φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Cruz Vilaça

Briët

Καλογερόπουλος

Barrington

Saggio

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Ιανουαρίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. L. Cruz Vilaça